

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Νέφη μαβιά στὸν οὐρανὸ
τοῦ δειλινοῦ τὴν ὥρα
σωριάζουνε οἱ ἀνέμοι,
καὶ τὴν ψυχὴ μου τώρα,
τὸ δεῖλι τῆς ζωῆς,
ἢ Θλίψι σύννεφο βαραίνει.

Πικρὸς ἢ τύψεις τὴν καρδιά
κιτυπᾶνε μου ἀπ' τὰ βάρη
τῆς ἔρμης μου ψυχῆς, παληὰ
λησμονημένα ξύπνια πάθη.
Βροχὴ τὸ δάκρυ μου
στερνὴ σπονδὴ
σὲ κάποιον ἔρωτα
νεκρὸ πιά τώρα
στὴ γῆ σταλάζει
καὶ τὴν ψυχὴ μου
τήνε ταράζει.

Βορηᾶς φυσάει
σκορπᾶνε φεύγουνε
τὰ μαῦρα σύννεφα
στὸν οὐρανό·
γελάει ἢ γῆς,
ὁ ἥλιος βγαίνει,
μὰ στὴν καρδιά μου
ἢ θλίψι μένει.

Κάποιος Βορηᾶς
τὴν ἔχει παγώσει
κι' οὐτ' ἕνας ἥλιος
νὰ τὴ φωτίσει
δὲν ἀπομένει,
καὶ σκοτεινιάζει...
κι' ἀργοπεθαίνει.

ΛΙΝΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ